

OKO SPOMINA SEŽE DALEČ ...

DOŽIVLJAJ IZ OTROŠTVA

Pred nekaj leti, ko smo z družino še živeli na Ptujju se je pripetil dogodek, ki ga ne bom nikoli pozabila.

Nekega zimskega dne je pričelo snežiti. Z družino smo popoldne odšli ven. Nekaj časa smo se kepali, lovili, delali snežne angelčke, se smejali ...

Kmalu nas je mama poklicala h kosilu, ki je bilo odlično. Po kosilu smo počivali, spali in gledali televizor.

Končno smo bili dovolj spočiti, da smo lahko odšli ven na sneg. Z očetom in bratom smo se kepali. Zgradili smo tudi iglu, ki je na koncu bil videti fantastično.

Takoj ko je bil končan, ga je oče posnel. Medtem ko smo iglu gradili, nas je snemala mami.

Ko je bilo vse urejeno in ko smo izoblikovali še okna, smo se igrali igro Restavracija.

Jaz sem rekla, da mi je ime Anja in sem bila kuharica.

Ko sta oče in brat odšla, se mi je čez nekaj časa pridružila moja najboljša prijateljica Iva.

V igluju sva se smejali in zabavali. Ko je nastala tema, sva odšli k meni domov in si ogledali posnetke.

In iglu je ostal še dve zimski jutri.

Ta dogodek je eden mojih najlepših.

Sara Jambriško, 6. a

ENAJSTA ŠOLA

Pred enim letom, na začetku poletja, me je prijatelj Filip v šoli vprašal, ali bi šel z njim in njegovimi prijatelji na njihov skrivni "plac". Zdelo se mi je zanimivo in privolil sem.

Po pouku sem doma vzel daljnogled, pipec, vodo in telefon. S kolesom sem se odpeljal do križišča, kjer me je že čakal Filip s prijatelji. Pot smo nadaljevali mimo čistilne naprave ter sledili Polskavi, dokler nismo prišli do majhne jase ob vodi, ki jo je obdajalo nekaj dreves in grmovja. Vhod na jaso je bil vejnat obok, ki sta ga tvorili dve drevesi. Na sredini je bila v tleh izkopana, s kamni obdana luknja za ogenj. Jan, ki je bil najstarejši med nami, nama je s Filipom naročil, da s sekiro razcepiva nekaj kosov lesa na majhne dele. Poprijela sva za delo, medtem pa sta Luka in Jan poskušala polepšati vhod. Nato smo zakurili. Jan je prinesel vžigalnik ter majhne kockice, s katerimi zanetiš ogenj. Eno je vrgel med les v ognjišču in zagorelo je. Za vsak slučaj smo imeli ob sebi še vedro z vodo iz Polskave. Kmalu potem sem moral s kolesom po Gala. Prinesel je ribiške palice. Ko sem ga pripeljal na "plac", je Jan ugotovil, da rabimo še vabo. Predlagal je koruzo iz konzerve, po katero naj bi šel v trgovino. Spomnil sem se, da jo imamo doma v shrambi. Zato sem skočil s kolesom še do doma. Vozil sem se sem ter tja. Ko sem končno ugodil vsem Janovim željam, sta šla z Galom loviti ribe v malo globlji del Polskave. Ko sta po dolgem času prišla nazaj, seveda nista prinesla ničesar. Odločili smo se, da se bomo počasi odpravili domov. Pogasili smo ogenj ter ga zakrili z zemljo.

Ko sem prišel domov, sem vse povedal očetu. Bil je vesel, da sem se končno začel igrati v naravi. Nauk te zgodbe je, da je do svežih rib najlažje priti v trgovini.

Tobija Lakić, 6. a

TABORJENJE

Ko sem bil star šest let, sva jeseni šla z atijem taborit v gozd. Mamica naju je pripeljala do roba gozda in šla sva na pohod. Ko sva hodila, sem kmalu postal lačen in odločila sva se za postanek za prigrizek.

Pot sva nadaljevala mimo vojaškega strelišča in opazil sem table: POZOR STRELIŠČE. Hodila sva globlje in globlje v gozd. Pri potoku sva se ustavila in ati mi je iz veje naredil lok in puščico. Začela sva iskati mesto za prenočišče. Dolgo sva hodila po gozdni poti. Ker je bilo ob potoku preveč komarjev, sva se odločila, da splezava višje na hrib in si tam poiščeva primerno mesto za šotor. Na vrhu hriba sva našla lep, položen del gozda. Očistila sva tla in postavila šotor. Našla sva kos podrtega drevesa in ga uporabila kot klopco. Ker je sonce že zahajalo, sva si morala hitro pripraviti večerjo. Na gozdnih tleh sva pripravila kurišče. Zakurila sva ogenj in ati je na njem iz sestavin, ki sva jih imela s sabo, skuhal krompirjevo omako. Pojedla sva ga s pravim taborniškim jedilnim priborom, ki je kot nekakšen švicarski nožek. Raztegne se v žlenco, vilice, nož in še nekaj drugih pripomočkov. Za sladico sva jedla jagodno kremo iz vrečke. Začelo se je temniti in hitro sva šla v šotor. Ati mi je za lahko noč prebral zgodbico z naslovom Anton zna čarati. Potem sva se zavila v spalne vreče in se še malo pogovarjala. Nato sva šla spat.

Komaj sva malo zadremala, že sva se zbudila, ker nama je bilo na trdih gozdnih tleh zelo neudobno. Ob polnoči naju je zbudila še srna, ki je prišla čisto blizu šotora. Prestrašila se je, pobegnila in se med tekom močno drla. Zjutraj sva se zbudila že ob petih, ko se je začelo daniti. Za zajtrk sva jedla krekerje s pašteto. Nato sva pobrala vse stvari, pospravila šotor in počistila gozdna tla, tako da se sploh ni videlo, da sva tam taborila. Odpravila sva se na pohod nazaj proti parkirišču, kamor naju je prišla iskat mami.

Bilo je lepo, a še zmeraj raje spim v toplem objemu moje postelje.

Tobija Lakić, 6. a

